ARREST VAN HET HOF (Tweede kamer)
5 februari 1987 *

In zaak 306/85,

André Huybrechts, ambtenaar van de Commissie, wonende te Wezembeek (België), bijgestaan en vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij T. Biever, advocaat aldaar, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Gouloussis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit tot afwijzing van verzoekers sollicitatie naar een post van afdelingshoofd (categorie en loopbaan A 3) bij de Commissie en van het besluit tot toekenning van die post aan een andere sollicitant,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: T. F. O'Higgins, kamerpresident, O. Due en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: M. Darmon
griffier: S. Hackspiel, administrateur

gezien het rapport ter terechtzitting en ten vervolge op de mondelinge behandeling op 21 oktober 1986,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 9 december 1986,

* Procestaal: Frans.

het navolgende

Arrest

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 11 oktober 1985, heeft André Huybrechts, hoofdadministrateur bij de afdeling „Energie, mijnbouw, industrie" van het Directoraat-generaal VIII („Ontwikkeling") van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van 19 december 1984 tot aanstelling van een andere sollicitant in het ambt van hoofd van die afdeling, alsmede van het daaraanvolgende besluit tot afwijzing van verzoekers sollicitatie naar dat ambt.

2 Tot staving van zijn vorderingen voert verzoeker in wezen drie middelen aan:

— schending van het Ambtenarenstatuut en met name artikel 45, lid 1, daarvan, doordat er geen vergelijkend onderzoek van de verdiensten van de sollicitanten heeft plaatsgehad;

— schending van het Statuut, met name de artikelen 5, lid 3, 7, lid 1, 27 en 45, lid 1, daarvan, alsmede van de wezenlijke vormvoorschriften en de zorgplicht, doordat de bestreden besluiten niet met rechtsgeldige redenen zijn omkleed;

— misbruik van bevoegdheid.

3 Voor een uitvoeriger weergave van de feiten van de zaak en de argumenten van partijen wordt verwezen naar het rapport ter terechtzitting. Deze elementen van het dossier worden hierna slechts weergegeven, voor zover dit noodzakelijk is voor de redenering van het Hof.

Het eerste middel

4 Verzoeker stelt dat, voor zover hem bekend, de persoonsdossiers van de sollicitanten, noch aan het raadgevend comité voor aanstellingen in de rangen A 2 en A 3 noch aan de Commissie als tot aanstelling bevoegd gezag zijn overgelegd.

5 Om de gegrondheid van dit middel te onderzoeken, heeft het Hof de Commissie verzocht een afschrift over te leggen van het advies van genoemd raadgevend comité en van de speciale notulen van de vergadering tijdens welke de Commissie in het betrokken ambt heeft voorzien. Uit de op dat verzoek overgelegde stukken blijkt overduidelijk, dat het raadgevend comité en de Commissie in haar hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag bij het vergelijkend onderzoek van de verdiensten van de sollicitanten niet alleen de sollicitatieformulieren, maar ook de persoonsdossiers van de sollicitanten in aanmerking hebben genomen.

6 Op grond hiervan moet, bij gebreke van enig tegenbewijs, worden vastgesteld, dat het eerste middel feitelijke grondslag mist.

Het tweede middel

7 Verzoeker betoogt, dat hij de oudste sollicitant was en tevens degene met de meeste anciënniteit in de dienst en in de rang A 4 en met de langste ervaring op het bedoelde gebied. Verder had hij het ambt gedurende zestien maanden vervuld, eerst als plaatsvervanger en daarna ad interim. Zijn laatste beoordelingsrapport was lovend en de directeur onder wie zijn afdeling ressorteert, was van mening dat hij de andere sollicitanten ver overtrof. Ten slotte eiste de zorgplicht tegenover de verzoeker, dat hij eindelijk, na 26 jaar trouwe dienst in de rang A 4, zou worden bevorderd naar de rang A 3, zodat hij een normale carrière zou kunnen doorlopen. Onder die omstandigheden vergde de aanstelling van een andere sollicitant een overtuigende redengeving, die niet alleen in de bestreden besluiten, maar ook in het aan het Hof overgelegd administratief dossier ontbreekt.

8 Gelijk het Hof onder meer in zijn arrest van 30 oktober 1974 (zaak 188/73, Grassi, Jurispr. 1974, blz. 1099) heeft gesteld, behoeft een bevorderingsbesluit niet met redenen te worden omkleed jegens degene tot wie het is gericht, en is het tot aanstelling bevoegd gezag evenmin gehouden het bevorderingsbesluit te motiveren jegens niet-bevorderde kandidaten, daar de overwegingen van een dergelijke motivering hen — althans een aantal hunner — mogelijk kunnen schaden. Het feit dat de bestreden besluiten zelf geen enkele motivering bevatten, vormt derhalve geen schending van wezenlijke vormvoorschriften.

9 Voorts zij eraan herinnerd, dat volgens vaste rechtspraak van het Hof (zie met name de arresten van 21 april 1983, zaak 282/81, Ragusa, Jurispr. 1983, blz. 1245, en 23 oktober 1986, zaak 26/85, Vaysse, Jurispr. 1986, blz. 3131) het tot aanstelling bevoegd gezag bij de beoordeling van het dienstbelang en van de verdiensten waarmee in het kader van een bevorderingsbesluit als bedoeld in artikel 45 van het Statuut rekening moet worden gehouden, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat het Hof zijn controle op dit gebied moet beperken tot de vraag of de administratie, gelet op de wijze waarop zij tot haar oordeel heeft kunnen komen, binnen redelijke grenzen is gebleven en niet op kennelijk onjuiste wijze van haar bevoegdheid gebruik heeft gemaakt.

10 Hoewel verzoeker ouder is dan de bevorderde sollicitant en meer anciënniteit heeft, blijkt uit de gegevens betreffende de verdiensten en de geschiktheid van deze twee personen, die volgens het advies van het raadgevend comité behoorden tot de drie sollicitanten die bijzonder in aanmerking moesten worden genomen, niet van een kennelijke fout op grond waarvan het Hof de beoordeling door de Commissie zou kunnen verwerpen. Bovendien vormt noch het feit dat verzoeker het betrokken ambt ad interim heeft vervuld, noch de lange diensttijd in de rang A 4 een beslissend beoordelingselement dat zwaarder kan wegen dan het belang van de dienst, dat bepalend is bij de keuze tussen degenen die naar een bevordering als de onderhavige hebben gesolliciteerd.

11 Het tweede middel van verzoeker dient bijgevolg te worden afgewezen.

Het derde middel

12 Verzoeker betoogt, dat de bestreden besluiten in feite niet tot doel hadden de vacature te laten vervullen door de meest geschikte sollicitant, maar bij de Commissie een passende post te vinden voor de kabinetschef van een aftredend lid van de Commissie. Die stelling zou niet alleen steun vinden in de argumenten die verzoeker tot staving van de eerste twee middelen heeft aangevoerd, maar ook in het feit dat met de bekendmaking van de kennisgeving van vacature is gewacht tot zij paste in het kader van de aanstellingen bij het einde van een ambtstermijn van de Commissie, en in het feit dat de ambtenarenbonden reeds op 7 november 1985, dus meer dan een maand tevoren, in een rondschrijven de uitslag van de bevorderingsprocedure hadden voorspeld.

13 Gelijk verzoeker zelf heeft toegegeven, levert het feit dat op een post bij een dienst van de Commissie een kabinetsmedewerker van een lid van de Commissie en niet een sollicitant uit die dienst zelf wordt aangesteld, geen misbruik van bevoegdheid op, indien die aanstelling berust op een vergelijkend onderzoek van de verdiensten van de betrokken sollicitanten. Het onderzoek van de eerste twee middelen heeft geen feiten of omstandigheden aan het licht gebracht waaruit blijkt dat dit in casu anders was.

14 Het is juist dat de kennisgeving van vacature meer dan een jaar na het vertrek van de ambtenaar die de post voordien bekleedde, en tegen het einde van de ambtstermijn van de Commissie is bekendgemaakt. Ter verklaring van dat uitstel heeft de Commissie evenwel aangevoerd, dat de door het vertrek van het vorige afdelingshoofd vrijgekomen post als gevolg van de overplaatsing van een ambtenaar tot 1 april 1984 bij een andere afdeling was ondergebracht. De kennisgeving van vacature werd pas in oktober daaraanvolgend bekendgemaakt, omdat de Commissie van mening was, dat eerst in andere vacatures moest worden voorzien.

15 Het Hof is van oordeel, dat het dossier geen enkel element bevat op grond waarvan de door de Commissie verstrekte uitleg kan worden verworpen, en dat dus niet is bewezen dat het besluit om de vacature te laten vervullen door een kabinetsmedewerker van een aftredend lid van de Commissie, in feite vóór het vergelijkend onderzoek van de verdiensten van de sollicitanten was genomen.

16 Mitsdien moet het beroep in zijn geheel worden verworpen.

Kosten

17 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1) Verwerpt het beroep.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

O'Higgins Due Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 5 februari 1987.

De griffier

P. Heim

De president van de Tweede kamer

T. F. O'Higgins